

## דף יט.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו הי"א

המוציא מעות הקדש בצרכיו על דעת שהן חלין אף על פי שלא הוציאן בדברי חל מעל. כיצד. המביא חטאתו ואשמו ופסחו מן הקדש וכן מחסר כפרה שהביא כפרתו מן הקדש מעל. וכלם אין מועלין עד שיזרק הדם. לפיכך המביא מנחות ונסכים ולחם תודה מן הקדש אף על פי שעבר עברה לא מעל שאין כאן זריקת דם לכפר עליו:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו הי"ב

נתן שקלו ממעות הקדש כשיתרמו התרומה ויקנו ממנה אפלו בהמה אחת ויזרק דמה ימעל השוקל. שהרי חלקו באותה הבהמה שנזרק דמה:

ו. כסף משנה המוציא מעות הקדש בצרכיו וכו' לפיכך המביא מנחות ונסכים וכו'. תוספתא פירקא קמא דמעילה וכחכמים ובגמרא פרק הנהנה (דף י"ט) פלוגתא דר"ש ור"י והלכה כר"י דאמר הכי:

ז. כסף משנה ומה שכתב נתן שקלו ממעות הקדש כשיתרמו התרומה וכו'. בפרק ב' דשקלים תנן השוקל שקלו מן ההקדש אם נתרמה תרומה ואחר כך קרבה הבהמה מעל. ומ"ש שאינו מועל עד שיקנו בהמה ויזרוק דמה. הוא ע"פ מה שנתבאר לעיל בסמוך:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' שגגות פ"ט ה"י

כָּל הַמְּחִיב אֶשֶׁם וְדַאי חֲצִירֶיךָ שֶׁיִּנְדַּע לוֹ חֲטָאוֹ תִּחְלָה  
וְאַחֵר כֶּךָ יִקְרִיב אֶשְׁמוֹ אֲבָל אִם הִקְרִיבוּ קֹדֶם שֶׁיִּנְדַּע לוֹ  
וְנוֹדַע לוֹ אַחֵר שֶׁהִקְרִיב אֵינוֹ עוֹלָה לוֹ. וְכָל חֲטָא שֶׁחִיבִין  
עָלָיו אֶשֶׁם וְדַאי אֶחָד הַמֶּלֶךְ וְאַחֵד כֹּהֵן מְשֻׁחַ אוֹ שָׂאֵר  
עִם הָאָרֶץ שְׂוִין בּוֹ:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א ה"י

הַנוֹתֵן מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה עַל גִּבִּי מֶלֶךְ ט אוֹ כֹהֵן גָּדוֹל שֶׁכָּבַר  
נִמְשְׁחוּ פֶטוֹר שְׁנַאֲמַר (שמות ל-לג) 'וְאֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל

**ח.** כסף משנה כל המחוייב אשם ודאי וכו'. בפרק כלל גדול (דף ע"א:): אמרינן למ"ד אשם ודאי לא בעי ידיעה בתחלה בעל ה' בעילות וכו' וכתב רש"י דפלוגתא דר"ט ור"ע הוא פרק דם שחיטה דר"ע סבר דבעי ידיעה בתחלה ופסק כמותו: וכל חטא שחייבים עליו אשם ודאי אחד המלך וכו'. משנה פ"ב דהוריות (דף ט')::

**ט.** כסף משנה הנותן משמן המשחה ע"ג מלך וכו'. שם (דף ו'): פלוגתא דר' מאיר ורבי יהודה ופסק כרבי יהודה דפטור: ומ"ש אבל הסך ממנו אפילו למלך וכ"ג חייב וכו'. נלמד ממה שיבא בסמוך. ומ"ש וכ"ג שנטל משמן המשחה שבראשו וסך במעיו חייב כרת. מימרא שם (דף ז') ויליף לה מדכתיב על בשר אדם לא ייסך. ומ"ש והוא שיוסך ממנו בכזית. כבר כתבתי בסמוך שזה דעת רבי יהודה דהלכה כוותיה לגבי ר' מאיר: וכתב בהשגות והוא שיוסך ממנו בכזית א"א לא מחזור מתוך הגמרא דכריתות וכו'. וטעמו מדתניא התם הסך בשמן המשחה למלכים ולכהנים ר"מ מחייב ורבי יהודה פוטר וכמה יסוך ויהא חייב רבי מאיר אומר כל שהוא רבי יהודה אומר כזית והאמר ר' יהודה פטור כי פטור רבי יהודה גבי מלכים וכהנים גבי הדיוט מחייב ר' מאיר ור' יהודה במאי פליגי אמר רב יוסף בהא פליגי רבי מאיר סבר על בשר אדם לא ייסך כתיב וכתוב ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף נתינה כל שהוא ורבי יהודה סבר ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא מה נתינה דעלמא כזית אף נתינה דעל זר כזית אבל סיכה לממשח מלכים וכהנים ד"ה כל שהוא ואמר רב יוסף במאי פליגי ר' מאיר ור' יהודה גבי מלכים וכהנים רבי מאיר סבר ואשר יתן ממנו על זר כתיב ומלך וכהן השתא זרים ניהו ורבי יהודה סבר בעינן עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו ומלך וכהן לאו זרים הוו ופירש רש"י למלכים וכהנים גדולים לאחר שנמשחו. מה סיכה כל שהוא דלא אשכחן שיעור בסיכה וכו'. נתינה בעלמא כזית דגמרינן

זר' ואין אלו זרים אצלו. אבל הסף ממנו אפלו למלך  
 וכהן גדול חייב שנאמר (שמות ל-לב) 'על בשר אדם לא  
 ייסף' כל אדם במשמע. וכהן גדול שנטל שמן המשיחה  
 מראשו וסף במעיו חייב כרת והוא שיסוף ממנו בכזית:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' תרומות פ"י ה"ח

היה שבע וקץ במזונו והוסיף על שבעו באכילת תרומה  
 אינו משלם את החמש שנאמר (ויקרא כב-יד) 'כי יאכל'  
 לא שיזיק את עצמו. וכן הכוסס את השעורים פטור מן  
 החמש מפני שהזיק עצמו:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' נזקי ממון פ"ח ה"א

שור של ישראל שנגח שור של הקדש או שור של  
 הקדש שנגח שור של ישראל פטור שנאמר (שמות  
 כא-לה) 'שור רעהו'. וכל הקדשים שחייבין בהן מעילה  
 אין בהן דין נזקין. ופסולי המקדשין יש בהן דין נזקין

מנתינה דונתן לכהן את הקדש דכתיב ביה אכילה [ואיש כי יאכל קודש] וכל אכילה כזית.  
 מעיקרא לאו זרים הם דהא נמשחו מתחלה עכ"ל. ופשטא דגמרא כהראב"ד דדוקא בנתינה  
 הוא דאמר רבי יהודה כזית משום דילפא מנתינה דעלמא אבל סיכה דלא ילפא מנתינה  
 הויא בכל שהוא לכולי עלמא. ולדעת רבינו אפשר לומר דכי יליף רבי יהודה נתינה דעל  
 זר בכזית מנתינה דעלמא ה"ה לסיכה דזר דהויא בכזית לדידיה דילפא מנתינה דאיתקש  
 סיכה לנתינה והיינו דקתני וכמה יסוך ויהא חייב ר' מאיר [סבר] כל שהו ור"י כזית ואם  
 איתא כמה יתן הוה ליה למיתני ולא כמה יסוך אלא ודאי בסיכה נמי סבר רבי יהודה דצריך  
 כזית והא דמסיים רב יוסף אבל סיכה לממשח מלכים וכהנים ד"ה כל שהו היינו במושב  
 מלכים וכהנים שלא נמשחו אבל אם כבר נמשחו פטור לרבי יהודה על הנתינה דלאו זרים  
 נינהו ובפחות מכזית פטור אף על הסיכה:

בֵּין שֶׁהִזְקוּ בֵּין שֶׁהִזְקוּ שְׁהָרִי יֵצְאוּ לַפְדִּיּוֹן וְלִהְיוֹתָם  
חֲלִין:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"א

עין משפט ו

עיין לעיל דף יח: עין משפט ז

דף יט:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"א

עין משפט א

עיין לעיל דף יח: עין משפט ז

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"ד

עין משפט ב

וְאִין מוֹעֵל אַחֵר מוֹעֵל בְּמִקְדָּשִׁים. אֲלֹא בְּבִהְמָה וְכָלִי  
תִּשְׁמִישׁ בְּלִבָּד. כִּי־צָד. בָּקָע בְּקוֹרְדוֹם שֶׁל הַקֹּדֶשׁ וְנִהְיָה  
בְּפְרוּטָה וּפָגָם וּבָא חֲבֵרוֹ וּבָקָע בּוֹ וְנִהְיָה וּפָגָם כָּלָם  
מְעָלוֹ. נָטַל הַקּוֹרְדוֹם וּנְתָנוֹ לַחֲבֵרוֹ \* הוּא מְעַל אֲבָל חֲבֵרוֹ  
לֹא מְעַל. שָׁתָה בְּכוֹס שֶׁל זָהָב וְנִהְיָה בְּפְרוּטָה וּבָא חֲבֵרוֹ  
וְשָׁתָה וְנִהְיָה וּבָא חֲבֵרוֹ וְשָׁתָה וְנִהְיָה כָּלָם מְעָלוֹ. נָטַל  
הַכוֹס וּנְתָנוֹ לַחֲבֵרוֹ מִתְּנָה אוֹ מִכָּרוֹ הוּא מְעַל וְחֲבֵרוֹ לֹא  
מְעַל. רָכַב עַל גְּבִי הַחֲמוֹר וְנִהְיָה בְּפְרוּטָה וּפָגָם וּבָא  
חֲבֵרוֹ וְרָכַב עָלָיו וְנִהְיָה וּפָגָם וּבָא חֲבֵרוֹ וְרָכַב עָלָיו  
וְנִהְיָה וּפָגָם. כָּלָם מְעָלוֹ. נָתַן הַחֲמוֹר לַחֲבֵרוֹ מִתְּנָה אוֹ

\* כסף משנה ומה שכתב נטל הקורדום ונתנו לחבירו וכו' נטל הכוס ונתנו לחבירו וכו' נתן  
החמור לחבירו מתנה וכו'. בתוספתא דמעילה פרק שני והוא נלמד מהמשנה שכתבתי  
בסמוך נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל. ומה שכתב וכן המשאיל קרדום של הקדש  
וכו'. בפרק השואל (דף צ"ט):

מְכָרוּ אוֹ הַשְׁכִּירוּ הוּא מַעַל וַחֲבָרוּ לֹא מַעַל. וְכֵן  
הַמַּשְׁאִיל קָרָדִם שֶׁל הַקֹּדֶשׁ הוּא מַעַל לְפִי טוֹבַת הַנָּאֵה  
שָׁבוּ וַחֲבָרוּ מִתָּר לְבִקְעָה בּוֹ לְכַתְחֻלָּהּ. וְהוּא הָדִין לְבִהְמָה:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"ה

בְּהֵמַת קֹדֶשִׁי מִזְבֵּחַ אֵינָהּ כֵּן אֶלָּא יֵשׁ בָּהּ מוֹעֵל אַחֵר  
מוֹעֵל עַד כַּמָּה פְּעָמִים. כִּיצַד. תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאֵת וּבֹא  
חֲבָרוּ וְתִלְשׁ וּבֹא חֲבָרוּ וְתִלְשׁ כָּלֵךְ מַעַלּוֹ. וְכֵן אִם נִתְּנָה  
לְחֲבָרוּ וַחֲבָרוּ לְחֲבָרוּ כָּלֵךְ מַעַלּוֹ. וַיֵּרָאֵה לִי שְׂדֵינָהּ הַמְּנַחוֹת  
וְהָעוֹפּוֹת וְהַנִּסְכִּים וְכָלִי שְׂרֵת כְּדִין הַבְּהֵמָה שֶׁכָּלֵךְ קֹדֶשֶׁת  
הַגּוֹף הֵן:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז חי"ג

הָאוֹמֵר הָרִי עָלִי לְבוֹנָה לֹא יִפְחַת מִקֹּמֶץ. הָרִי עָלִי עֲצִים  
לֹא יִפְחַת מִשְׁנֵי גְזָרִים עֲבִיין כְּמַחֲוֹקוֹת וְאַרְכָּן אִמָּה. הָרִי

**כ.** כִּסְף מִשְׁנֵה בַּהֲמַת קֹדֶשִׁי מִזְבֵּחַ וכו'. מִשְׁנֵה בַּפ"ה דְּמַעֲלִילָה (דף י"ט) תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאֵת  
וּבֹא חֲבִירוֹ וְתִלְשׁ וּבֹא חֲבִירוֹ וְתִלְשׁ כּוֹלֵם מַעַלּוֹ. וּמ"ש וְכֵן אִם נִתְּנָה לְחֲבִירוֹ וַחֲבִירוֹ לְחֲבִירוֹ  
כּוֹלֵם מַעַלּוֹ: כְּתַב הָרַב"ד דָּבָר זֶה לֹא נִמְצָא לוֹ יְסוֹד וכו'. וְהֵנָּה הָרַב"ד עֲצָמוֹ מִצָּא לוֹ  
יְסוֹד מִהַתּוֹסַפְתָּא. וּמ"ש אֲבָל ק"ל מ"ש עוֹלָה, מִדְּבָרֵי רַבִּינוּ נִרְאָה דְּלֹא דוּקָא עוֹלָה אֵלָּא  
ה"ה לְכָל קֹדֶשִׁי מִזְבֵּחַ וַחֲדָא מִקֹּדֶשִׁי מִזְבֵּחַ נִקְט'. אֲבָל עֲדִיין קֶשֶׁה דְּלֹא ה"ל לְמִינְקֻט אֵלָּא  
קֵל שְׁבִכּוֹלֵן וּמִינָה נִילֵף לְחֲמוּרִים וְאִמָּאֵי נִקְט עוֹלָה שֶׁהִיא חֲמוּרָה שְׁבִכּוֹלֵן. וְכְתַב הָר"י  
קוֹרְקוֹס ז"ל דְּטַעֲמָא מִשּׁוּם דִּפְתַּח בַּהּ קָרָא בְּתַחֲלַת הַקִּרְבָּנוֹת. וְדַע שֶׁיֵּשׁ נוֹסַחַא בְּסַפְרֵי רַבִּינוּ  
שְׁגוֹרֶס בַּהֲמַת קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים וְהִיא גִירְסָא נְכוֹנָה דְּאִילוּ קֹדֶשִׁים קָלִים אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶם עַד  
שִׁזְזוּק הָדָם כְּדַתְנָן בַּפ"ק דְּמַעֲלִילָה (דף ו'):

**ל.** כִּסְף מִשְׁנֵה הָאוֹמֵר הָרִי עָלִי לְבוֹנָה לֹא יִפְחַת מִקֹּמֶץ הָרִי עָלִי עֲצִים לֹא יִפְחַת מִשְׁנֵי גְזָרִים.  
מִשְׁנֵה בַּפ"ו דְּשִׁקְלִים. וּמ"ש עֲבִיין כְּמַחֲוֹקוֹת וְאַרְכָּן אִמָּה. בְּפֶרֶק קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים (דף ס"ב)  
גִּיזְרִין שְׁעִשָּׂה מִשָּׁה אֲרַכָּן אִמָּה וְרַחֲבָן אִמָּה וְעֲבִיין כְּמַחֲק גּוֹדֶשׁ סָאָה וְכְתַבוּ רַבִּינוּ בַּפ"ז

עַלִּי עֵץ מִבֵּיא גֶזֶר אֶחָד אֲרָכּוֹ אִמָּה. וְאִם רָצָה לְהֵבִיא  
דְּמֵי הָעֲצִים יָבִיא:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"ו

בְּהֵמַת קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים שֶׁנֶּפֶל בָּהּ מוֹם הוֹאִיל וְהִיא  
עוֹמֶדֶת לְפִדְיוֹן הָרִי הוּא כְּקִדְשֵׁי בֶדֶק הַבַּיִת שֶׁהִיא קִדְשֵׁת  
דְּמִים. וְאִם נִתְּנָה לַחֲבֵרוֹ וְלַחֲבֵרוֹ הָרֵאשׁוֹן בְּלִבָּד  
מָעַל:

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"א ה"א

מָה בֵּין בַּעֲלַת מוֹם קָבוּעַ לְבַעֲלַת מוֹם עוֹבֵר. שֶׁבַּעֲלַת  
מוֹם קָבוּעַ אִם יִלְדָּה וְהִיא קִדְשׁ יִפְדָּה הַיֶּלֶד וַיֵּצֵא לַחֲלִין

מאיסורי מזבח: הרי עלי עץ מביא גזר אחד וכו'. ירושלמי פ"ו דשקלים. ומ"ש ואם רצה להביא דמי העצים וכו'. כתב הר"י קורקוס ז"ל נראה שכתב כן ממ"ש במעילה פרק הנהנה (דף י"ט:) איכא בינייהו עצים פירוש דלרבי הם כשאר קרבן מזבח ואין להם פדיון ולרבנן הם כקדשי בדק הבית ויש להם פדיון ומביא דמים במקומם. ובהקומץ רבה (דף כ"א:) מה עצים משל צבור וכו' ואמרו יכול האומר הרי עלי וכו' יביא עצים מתוך ביתו ת"ל על העצים וגו' אשר על המזבח מה מזבח משל צבור אף עצים וכו' ומינה למתנדב עצים ג"כ שיכול ליתן דמיהם ולפ"ז יבואו העצים משל צבור באותם דמים שנותן אבל אם נתכוון להביא במעילה אין צורך להביא עצים כי מעות אלו פדיוןן הם והתוס' ורש"י נראה שאינם מפרשים כן והיא דמעילה עכ"ל:

**מ.** כסף משנה בהמת קדשי קדשים שנפל בה מום וכו'. בספ"ה דמעילה (דף כ') פלוגתא דתנאי בברייתא ופסק כחכמים:

**נ.** כסף משנה מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר כו'. בפ"ב דבכורות (דף ט"ו:). ומ"ש ואם נתעברה קודם שתפדה וילדה אחר פדיון הולד חולין. ג"ז שם. ומ"ש ואם מתה קודם שתפדה נפדית אחר שתמות וכו'. במשנה שם (דף י"ד) ובפ' הזרוע (דף ק"ל). ומ"ש אבל המקדיש בעלת מום עובר או תמימה ואחר שהקדישה נולד לה מום קבוע אם מתה קודם שתפדה תקבר וכו'. במשנה פ"ב דבכורות ופ' הזרוע. ומ"ש ואם נשחטה קודם שתפדה ה"ז נפדית. בפ"ק דמעילה קדשי מזבח תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן רבי אומר יקברו

אף על פי שהוא תמים כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה טָפֶל חָמוּר מִן  
הָעֶקֶר. וְאִם נִתְעַבְּרָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה וַיִּלְדָּה אַחֵר פְּדִיוֹן  
הַנּוֹלֵד חָלִין. וְאִם מֵתָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה נִפְדִּית אַחֵר שְׁתָּמוּת.  
שֶׁהָרִי לֹא חָלָה קִדְשָׁה גְמוּרָה עַל גּוֹפָה אֲלֹא עַל דָּמֶיהָ  
מִפְּנֵי שֶׁהִיָּתָה בַּעֲלַת מוֹם קָבוּעַ. אֲבָל הַמְּקַדֵּשׁ בַּעֲלַת  
מוֹם עוֹבֵר אוֹ תְּמִימָה וְאַחֵר שֶׁהִקְדִּישָׁה נּוֹלֵד לָהּ מוֹם  
קָבוּעַ. אִם מֵתָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה תִּקְבֹּר כְּשֶׁאֵר הַקִּדְשִׁים  
הַתְּמִימִים מִפְּנֵי שֶׁהִיא צְרִיכָה הַעֲמָדָה וְהַעֲרָכָה כְּמוֹ  
שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּעֲרָכִין. וְאִם נִשְׁחָטָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה הָרִי זֶה

וחכ"א יפרו. ומה שכתב נפדית כל זמן שהיא מפרכסת. בפ"ב דחולין (דף ל') וכו' דבעי  
העמדה והערכה והתנן שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרכסת הרי היא כחיה  
לכל דבריה. ומ"ש ואם ילדה יקרב ולדה. בפ"ב דבכורות (דף ט"ז) אמרינן על קדם הקדשן  
את מומן ולדותיהן שנולדו לפני פדיון מקדש קדשי ואמרינן דבפרק אלו קדשים איפליגו  
אי קדשי ליקרב או אי קדשי לרעייה ופסק רבינו כשמואל ורבא ולא כבר פדא ורב פפא  
משום דשמואל ורבא הוו מארי דגמרא טפי מינייהו: נתעברה קודם שתפדה וילדה אחר וכו'.  
בפ"ב דבכורות (דף י"ד) שנינו גבי קדם הקדשן את מומן ולדן אסור לאחר פדיון ומפרש  
בגמרא דמיירי באיעבר לפני פדיון ואתיליד לאחר פדיון ואמרינן בגמרא (דף ט"ו:) אותן  
ולדות מה תהא עליהן אמר רב הונא כונסן לכיפה והן מתין דהיכי ליעבד לקרבינהו מכח  
קדושה דחוויה קא אתו לפרקינהו לא אלימי למתפס פדיונן אמרי במערבא משום רבי חנינא  
סמוך לפדיונן מתפיסן לשם אותו זבח ופרש"י קדושה דחוויה דאית בהו תרתי לריעותא  
חדא דאמותן בעלי מומין שנראו ונדחו ועוד דלאחר פדיון נולדו והן עצמן אין יכול  
להתפיסן לקדושה גמורה להקריב והואיל ואידחו תו לא מיחזו. לא אלימי למיתפס פדיונן  
בקדושתן כדי שיצאו הם לחולין שכבר יצאה קדושתן אגב פדיון דאמן וכו'. סמוך לפדיון  
אמן מתפיסן לשם אותו זבח דהשתא חיילא עלייהו קדושה לעצמן דחשבינהו ולא פקעא  
קדושתיהו על ידי פדיית אמן עכ"ל ואמרינן בגמרא בעא מיניה רבינא מרב ששת מהו  
שמתפיסם לכל זבח שירצה א"ל אין מתפיסן (אלא לשם אותו הזבח) ותניא כוותיה ופסק  
רבינו כרבי חנינא משום דרב ששת ורבינא דבתראי נינהו סברי כוותיה וברייתא דתניא  
כוותיה דרב ששת כוותיה אתיא. ויש בקצת ספרי רבינו טעות סופר והנוסחא הנכונה לפי  
שאינו יכול להקריבו מכח אמו לפי שבא מכח קדושה דחוויה:

נִפְדִּית כָּל זֶמֶן שֶׁהִיא מִפְּרֻכָּסָת וְאַחַר כָּךְ תֹּאכֵל. וְאִם  
יִלְדָה יִקָּרֵב וְלִדָּהּ. נִתְעַבְּרָה קֹדֶם שֶׁתִּפְדֶּה וְיִלְדָה אַחֵר  
שֶׁנִּפְדִּית הַיֶּלֶד אֲסוּר וְאִינוּ נִפְדָּה. אֲלָא כִּיצַד יַעֲשֶׂה. סֵמוּךְ  
לְפִדְיוֹן אִמּוֹ מִתְּפִיס זֶה הַיֶּלֶד לְשֵׁם אוֹתוֹ הַזֶּבַח. לְפִי  
שָׂאִינוּ יָכוֹל לְהִקְרִיבוֹ [מִכַּחַ אִמּוֹ] מִפְּנֵי שֶׁבֶא מִכַּח קִדְּשָׁה  
דְּחוּיָהּ:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' מעילה פ"ו ה"ח

נָטַל אָבֶן אוֹ קוֹרָה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ לֹא מֵעַל שְׁהָרִי לֹא נִהְנֶה  
עֲדִין. בָּנָה אוֹתָהּ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ מֵעַל. נִתְּנָה עַל גְּבִי חֵלוֹן  
שֶׁבִּתְקָרָה וְלֹא חֲבָרָה לֹא מֵעַל עַד שִׁדְּוֹר תַּחֲתֶיהָ בְּשׁוּהָ  
פְּרוּטָה שָׂאִין זֶה הֵנִיָּה הַנִּכְרָת: